

hvem der i virkeligheden har ret til at gøre hvad og selvfølgelig også hvorfor.

Forbeholdsdebatten er det naturligt for Kristeligt Folkeparti også at berøre i denne her debat. Jeg er enig i, at tiden, siden forbeholdene blev besluttet i forbindelse med Edinburghafgørelsen i 1993, selvfølgelig har ændret sig. Vi har i Kristeligt Folkeparti haft en debat i partiet om specielt forsvarsforbeholdet, og det har ført til, at vi nu har fremsat et beslutningsforslag, som vil komme til behandling senere i Folketinget, om, at der skal afholdes en folkeafstemning om forsvarsforbeholdet, og vi vil i den forbindelse advokere for, at det bliver ophævet. Det vil vi, fordi vi netop finder, at den frygt, som vi andre havde i forbindelse med debatten om Maastrichttraktaten i 1992, blev gjort til skamme. Vi har ikke fået koblet USA og Canada ud af den sikkerhedspolitiske arkitektur også for Europa. Vi mener, at EU's forsvarsdimension er blevet forankret i NATO-samarbejdet, og det mener jeg også er blevet beseglet med, at EU kan låne NATO-aktiver i forbindelse med krisestyringsmæssige operationer, som vi f.eks. vil kunne se det i Makedonien, som er et af de første eksempler.

Derfor synes vi, at det er naturligt at tage fat på en debat om forsvarsforbeholdet og også have en folkeafstemning om det i år. Vi vil derimod advare imod, at man allerede på nuværende tidspunkt tager en debat igen om euroforbeholdet, som vi jo altså så sent som i efteråret 2000 havde en folkeafstemning om. Det synes vi ganske enkelt er for tidligt, og det ville være en hån mod befolkningen at komme rendende, for nu at bruge statsministerens udtryk, med en folkeafstemning lige præcis på det område, når vi har haft en for bare 2 år siden.

Men forsvarsforbeholdet trænger til at blive debatteret. Jeg synes i øvrigt, at mange ordførere har bekræftet i debatten i dag, at det specielt er det forbehold, der trænger sig på, og derfor vil vi meget opfordre til, at regeringen reviderer opfattelsen af, hvornår der skal afholdes folkeafstemninger om de forskellige forbehold og også om den nye traktat. Vi synes, man bør følge den linje, som blev lagt med folkeafstemningen om euroforbeholdet i 2000 og så tage det næste forbehold til debat og afstemning nu og ikke afvente en ny traktat og så tage en alt eller intet-afstemning om både traktat og de danske forbehold. Det tror vi vil gøre ubodelig skade i forhold til befolkningen og den seriøse og grundige

debat, vi har nødig at have om de forskellige forbehold.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg vil gerne sige tak for en god debat her i eftermiddag, og jeg vil da også gerne starte med at takke for de anerkendende bemærkninger om formandskabet, som er kommet fra alle sider.

Jeg har selvfølgelig bemærket, at der er ordførere, som på forskellige punkter har fremsat det synspunkt, at det kunne være ønskeligt, om det under formandskabet var lykkedes at komme længere frem på det ene eller det andet område, men disse enkelte bemærkninger undervejs må jo ikke overskygge, at der fra alle sider i Folketingssalen har været udtrykt en anerkendelse af formandskabet. Det takker jeg på regeringens vegne for og vil så endnu en gang gerne kvittere ved at takke for den samarbejdsvilje, der har været fra alle partiers side, således at det har været muligt på en effektiv måde at gennemføre formandskabet i det halve år, det varede.

Kl. 17.35

Forespørgslen i dag drejede sig jo netop om formandskabet og konsekvenserne af det. Det var grunden til, at jeg i min besvarelse kun stikordsmæssigt antydede de temaer, der hed de danske forbehold og EU-konventet, ikke fordi det er uvæsentlige emner, men fordi nu handlede forespørgslen altså om formandskabet.

Den iagttagelse, jeg har gjort, er, at ganske typisk for den måde, som EU-debatten foregår på i Danmark, er en meget stor del så kommet til at dreje sig om forbeholdene, og igen: Alle ved, at jeg også finder, at den sag da er ganske betydningsfuld, og jeg mener, det skader danske interesser at have forbeholdene. Men jeg vil altså godt opfordre til, at vi kunne komme ind i en bane, hvor vi diskuterer europapolitik i Danmark langt mere offensivt og fremadrettet, i stedet for altid at grave os ned i den skyttegrav om forbeholdene.

Jeg er i den sjældne situation, at jeg i dagens debat må erklære mig meget enig med hr. Holger K. Nielsen, som sagde, at der måske vil være meget mere perspektiv i at diskutere indholdet, altså hvad det egentlig er, vi vil på en række politiske områder, hvordan Danmark ønsker, at EU skal udvikle sig, frem for at vi straks graver os ned i denne diskussion om undtagelserne, som tit spærrer for den – om jeg så må sige – åndelige og mentale fleksibilitet, der skal til, for at vi nu kan forstærke Danmarks placering i EU, Danmarks indflydelse på, hvordan EU skal udvikle